

- b) dyplom oficera mechanika okrętowego III klasy — jeżeli posiada praktykę co najmniej 12-miesięczną na stanowiskach kierownika maszyn na statkach III kategorii albo pomocnika kierownika maszyn na statkach I kategorii.
6. Mechanik okrętowy II klasy może otrzymać:
- a) dyplom oficera mechanika okrętowego III klasy — bez żadnych warunków, z ważnością od daty uzyskania posiadanego dyplomu,
- b) dyplom oficera mechanika okrętowego II klasy — jeżeli posiada praktykę co najmniej 24-miesięczną na stanowiskach kierownika maszyn na statkach II kategorii albo zastępcy kierownika maszyn na statkach I kategorii.
7. Mechanik okrętowy I klasy może otrzymać dyplom oficera mechanika okrętowego I klasy — bez żadnych warunków, z ważnością od daty uzyskania posiadanego dyplomu.

§ 25. Dla dokonania wymiany dotychczasowych dyplomów na dyplomy przewidziane niniejszym rozporządzeniem oficerowie służby nawigacyjnej i mechanicznej winni wykazać się w terminie ustalonym przez komisję kwalifikacyjną (§ 22) świadectwem egzaminu złożonego przed Komisją Kwalifikacyjną Ministerstwa Obrony Narodowej z posiadanych wiadomości wojenno-morskich na poziomie podoficera lub oficera rezerwy Marynarki Wojennej w zakresie programu ustalonego przez Ministra Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Żeglugi.

W skład Komisji Kwalifikacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej wchodzi delegat Ministra Żeglugi.

§ 26. Prawo wymiany dyplomów może być zrealizowane najdalej w ciągu lat dwóch od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. W przypadkach wyjątkowych Minister Żeglugi może zezwolić na wymianę dyplomów po upływie tego terminu.

§ 27. W odniesieniu do absolwentów Wydziału Nawigacyjnego i Mechanicznego Państwowej Szkoły Morskiej, którzy kształcą się według dotychczasowego systemu i programu nauk, ale nie posiadają dyplomów oficerskich w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziałów II i III.

§ 28. Dalsza wymiana dyplomów uzyskanych na mocy przepisów rozdziałów IV i VI niniejszego rozpo-

ządzenia następuje na zasadach ogólnych według przepisów §§ 6 i 11.

W przypadkach wyjątkowych Minister Żeglugi może, na wniosek komisji kwalifikacyjnej, zwolnić kandydatów na kapitana żeglugi małej lub oficera mechanika okrętowego II klasy od obowiązku składania egzaminu przewidzianego w § 6 pkt 4 i w § 11 pkt 4.

Kandydatów na kapitana żeglugi wielkiej, posiadających w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dyplomy kapitana żeglugi małej, oraz kandydatów na oficerów mechaników okrętowych I klasy, posiadających w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia dyplomy mechaników okrętowych II klasy, Minister Żeglugi może w tym samym trybie zwolnić od obowiązku ukończenia kursów przewidzianych w § 6 pkt 5 i w § 11 pkt 5.

R o z d z i a ł VII.

Przepisy końcowe.

§ 29. Stopnie i kwalifikacje innych kategorii oficerów, poza oficerami służby nawigacyjnej i mechanicznej, określą osobne przepisy.

§ 30. Wyjątki od przepisów niniejszego rozporządzenia dopuszczalne są tylko w przypadku uzasadnionej potrzeby za każdorazowym zezwoleniem Ministra Żeglugi, a jeżeli chodzi o obcokrajowców i żołnierzy Marynarki Wojennej w służbie czynnej i w rezerwie — za zezwoleniem Ministra Żeglugi udzielonym w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 31. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o kwalifikacjach oficerów w polskiej marynarce handlowej (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 4, poz. 24 i z 1935 r. Nr 15, poz. 84).

Minister Żeglugi: *A. Rapacki*

Minister Obrony Narodowej: *M. Zymierski*
Marszałek Polski

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 14 marca 1949 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Spraw Zagranicznych, Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Sprawiedliwości, Oświaty, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Kultury i Sztuki, Żeglugi, Leśnictwa, Komunikacji, Poczty i Telegrafów, Zdrowia oraz Odbudowy w sprawie wykonania ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkim.

Na podstawie art. 61 ust. 6 i art. 78 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 22, poz. 131 i Nr 30, poz. 181, z 1947 r. Nr 43, poz. 226 i z 1948 r. Nr 50, poz. 387) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim, paragrafy zaś — paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie przewiduje wyjątków, inwalidzi i wdowy po inwalidach, po poległych i zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową oraz po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych (art. 1), jak również inwalidzi i wdowy uprawnieni na podstawie art. 3 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zmianie ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 387) kierowani są do poszczególnych pracodawców w celu przyjęcia do pracy przez właściwe urzędy zatrudnienia.

§ 3. 1. Urzędy państwowe i samorządowe, przedsiębiorstwa i zakłady państwowe, samorządowe i prywatne, przez państwo subwencjonowane i koncesjonowane, obowiązane są zwracać się do właściwych urzędów zatrudnienia z zapotrzebowaniem przedstawienia kandydatów do pracy spośród osób, którym przysługuje pierwszeństwo przy obsadzaniu posad w myśl art. 59 i 60, jeżeli posady te nie podlegają, w myśl obowiązujących przepisów, obsadzeniu w inny sposób. Zapotrzebowanie powinno określać warunki pracy i płacy oraz wymagane od kandydatów kwalifikacje na wakuujące stanowiska.

2. Urzędy zatrudnienia w terminie dni 7 od dnia otrzymania zawiadomienia obowiązane są polecić na zgłoszone miejsca kandydatów spośród inwalidów wojennych, wdów po inwalidach wojennych, wdów po poległych i zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową oraz po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych, jeżeli wdowy te nie mają dostatecznych środków do życia.

3. Za wdowy, nie mające dostatecznych środków do życia, należy uważać te, których dochód z jakichkolwiek źródeł jest niższy od uposażenia pracowników państwowych XII grupy.

4. Urzędy, przedsiębiorstwa i zakłady, wymienione w ust. 1, obowiązane są udzielić pierwszeństwa przy równych kwalifikacjach kandydatom poleconym przez urzędy zatrudnienia.

5. Urzędy, przedsiębiorstwa i zakłady, wymienione w ust. 1, mogą obsadzać wakuujące stanowiska według swego uznania, jeżeli urząd zatrudnienia nie przedstawi kandydata w ciągu 7 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia.

§ 4. Pracodawcy określani w art. 61 obowiązani są zatrudniać na każdym 33 pracowników jednego inwalidę o ogólnej utracie zdolności zarobkowej, wynoszącej co najmniej 15⁰/₀, lub jedną wdowę, jeżeli nie przekroczyła 50 roku życia i nie posiada dostatecznych środków do życia.

§ 5. 1. Za podstawę do obliczenia liczby inwalidów i wdów (§ 4), którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwach państwowych, przyjmuje się ogólną liczbę pracowników, zatrudnionych w zakładach pracy:

- a) w przedsiębiorstwie Polskie Koleje Państwowe z wyjątkiem pracowników na stanowiskach wykonawczych w służbie stacyjnej, konduktorskiej i parowozowej oraz pracowników sezonowych — na obszarze całego Państwa,
- b) w przedsiębiorstwach: Polski Monopol Tytoniowy, Państwowy Monopol Spirytusowy, Polski Monopol Solny i Polski Monopol Zapałczany, w każdym z tych przedsiębiorstw — na obszarze całego Państwa,

c) w przedsiębiorstwie Polska Poczta, Telegraf i Telefon — na obszarze poszczególnych Dyrekcji Okręgów Poczty i Telegrafów,

d) w przedsiębiorstwach Żegluga Morskiej i Rzecznej — w każdym z tych przedsiębiorstw z wyjątkiem osób, należących do obsady statków i pracowników sezonowych,

e) w przedsiębiorstwach budowlanych z wyjątkiem pracowników sezonowych — na obszarze całego Państwa.

2. Za podstawę do obliczenia liczby inwalidów i wdów (§ 4), którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwach państwowych, nie wymienionych w ust. 1, oraz w przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym, przyjmuje się ogólną liczbę pracowników zatrudnionych w zakładach pracy tych przedsiębiorstw — na obszarze jednego województwa, a w m. st. Warszawie i w m. Łodzi — w granicach miasta. Jeżeli przedsiębiorstwa te są organizacyjnie podporządkowane zjednoczeniom przemysłu, centralnym zarządom przemysłu lub centralom, podstawę do obliczenia stanowi ogólna liczba pracowników danego zjednoczenia (centrali) na terenie województwa bądź na terenie m. st. Warszawy lub m. Łodzi.

3. Za podstawę do obliczenia liczby inwalidów i wdów (§ 4), którzy powinni być zatrudnieni przez pracodawców, nie wymienionych w ust. 1 i 2, przyjmuje się ogólną liczbę pracowników zatrudnionych w zakładach pracy każdego z tych pracodawców na obszarze jednego województwa, a w m. st. Warszawie i w m. Łodzi — w granicach miasta.

4. Przez pracowników, o których mowa w ustępach poprzedzających, należy rozumieć pracowników fizycznych i umysłowych, zarówno pozostających w stosunku służbowym o charakterze publiczno-prawnym, jak i zatrudnionych na podstawie umowy o pracę.

§ 6. Pracodawcy określani w art. 61 lub miejscowe kierownictwo zakładu, zatrudniający ponad 33 pracowników, obowiązani są w terminie dni 30 od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lub od dnia uruchomienia zakładu pracy przesłać właściwemu urzędowi zatrudnienia wykaz, zawierający następujące dane:

- a) ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych przez pracodawcę,
- b) ogólną liczbę inwalidów (wdów), zatrudnionych przez pracodawcę,
- c) spis imienny tych inwalidów (wdów) z podaniem daty rozpoczęcia pracy przez każdego z przytoczeniem treści orzeczenia Inwalidzkiej Komisji Rewizyjno-Lekarskiej (Odwoławczej),
- d) liczbę miejsc wakujących dla inwalidów (wdów) oraz wyszczególnienie rodzajów pracy, jakie mogłyby być im poruczone.

§ 7. Pracodawcy określani w art. 61 lub miejscowe kierownictwo zakładu obowiązani są zawiadamiać właściwy urząd zatrudnienia o wszelkich zmianach w stanie zatrudnienia w ciągu 7 dni od takiej zmiany, a w szczególności:

- a) od wygaśnięcia umowy o pracę, zawartej z inwalidą (wdową) na czas określony,
- b) od wypowiedzenia umowy o pracę, zawartej z inwalidą (wdową) na czas nieokreślony, z podaniem daty, w której ma nastąpić lub nastąpiło zwolnienie inwalidy (wdowy),
- c) od zwolnienia inwalidy (wdowy) po upływie okresu próbnego lub z powodu rozwiązania umowy o pracę z jego winy,

- d) od rozwiązania umowy o pracę z powodu śmierci inwalidy (wdowy),
 e) od takiego zwiększenia liczby zatrudnionych robotników i pracowników umysłowych, która powoduje obowiązek zatrudnienia stosunkowo większej liczby inwalidów (wdów), z wyszczególnieniem rodzajów pracy, jakie mogłyby być im poruczone.

§ 8. Po upływie terminu, wymienionego w § 6, właściwy urząd zatrudnienia przesyła pracodawcy wniosek przyjęcia do pracy inwalidy (wdowy). Urząd zatrudnienia przesyła wniosek niezależnie od tego, czy pracodawca dopełnił obowiązku nadesłania wykazu, przewidzianego w § 6.

Przyjęcie do pracy powinno nastąpić przed upływem miesiąca od dnia otrzymania przez pracodawcę wniosku urzędu zatrudnienia.

O przyjęciu do pracy właściwy urząd zatrudnienia zawiadamia Izbę Skarbową, wypłacającą inwalidzie (wdowie) zaopatrzenie pieniężne.

§ 9. 1. Rodzaj pracy, poruczonej inwalidzie (wdowie), powinien odpowiadać jego zdolnościom fizycznym i kwalifikacjom zawodowym.

2. Wynagrodzenie za pracę inwalidów (wdów) nie może być niższe niż wynagrodzenie innych osób, spełniających takie same czynności, w tej samej ilości godzin pracy i zatrudnionych w tym samym zakładzie pracy.

3. Do liczby inwalidów (wdów), którzy powinni być zatrudnieni (art. 61), nie mogą być zaliczone osoby, nie wykonujące pracy, chyba że niewykonywanie pracy jest uzasadnione przyczynami ustawowymi, zabraniającymi wypowiedzenia umowy.

§ 10. Władzami powołanymi do nadzorowania należytego wykonywania przepisów art. 61 i przepisów rozporządzenia niniejszego są właściwe urzędy zatrudnienia.

§ 11. 1. Przepisy §§ 4, 5 ust. 3, 6, 7 i 8 nie mają zastosowania do zakładów, pozostających w zarządzie Ministerstwa Obrony Narodowej lub Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego, oraz do Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych.

2. Kontrolę nad zatrudnieniem inwalidów (wdów) w zakładach, wymienionych w ust. 1, reguluje właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

§ 12. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

2. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy §§ 197 do 207 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej i Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 32).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

Minister Obrony Narodowej: *M. Zymierski*
 Marszałek Polski

Minister Spraw Zagranicznych: *Z. Modzelewski*

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wolski*

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*

Minister Oświaty: *St. Skrzyszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Minc*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Dąb - Kociol*

Minister Kultury i Sztuki: *S. Dybowski*

Minister Żeglugi: *A. Rapacki*

Minister Leśnictwa: *B. Podedworny*

Minister Komunikacji: *J. Rabanowski*

Minister Poczty i Telegrafów: *W. Szymanowski*

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

Minister Odbudowy: *M. Kaczorowski*

142

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 15 marca 1949 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Handlu Wewnętrznego oraz Skarbu w sprawie określenia przeciętnego przychodu z hektara gruntów ziemniaczano-żytnich oraz przeciętnej ceny kwintala żyta dla celów wymiaru podatku gruntowego na rok 1949.

Na podstawie art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198 oraz z 1948 r. Nr 21, poz. 142, Nr 41, poz. 297 i Nr 52, poz. 416) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w kwintalach żyta (normę podstawową) za rok 1948 oraz przeciętną cenę jednego kwintala żyta na rok 1949 dla poszczególnych powiatów i miast wydzielonych podaje tabela, stanowiąca załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1949.

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wolski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Dąb - Kociol*

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*